

styrken fra Afrikaunionen:

inder press

J. Søndag fikk de sitt største tap.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

hadde gått inn i Somalia igjen og satt opp veisperringer i grensebyen Hira'an, ifølge den lokale lederen for UIC, sjeik Abdurrahman Ibrahim Ma'ow.

Ny ledelse

Somalia har fått en ny ledelse som spenner breiere enn den tidligere overgangsregjeringen og som har en sterkere nasjonal forankring etter som de etiopiske styrkene er ute av landet.

Sjeik Ahmed har sin bakgrunn i kampen mot den etiopiske invasjonen og motstanden mot flere av de mest forhatte krigsherrene i Mogadis-

hu. Den tidligere geografileren ble tvunget i eksil og overga seg til kenyanske militære styrker i begynnelsen av 2007.

Han ble imidlertid løslatt og dro til Asmara hvor ARS ble opprettet. Han kom tilbake til Somalia i november på bakgrunn av Djibouti-avtalen fra oktober.

– Min første prioritet er å bringe fred til Somalia, og jeg vil tjene nasjonen etter beste evne, sa Ahmed til al-Jazeera 7. februar.

Statsminister Sharmarke forsøker å ri høyt på farens tidligere anseelse, men har bodd lenge i USA hvor han er

utdannet.

Den nye regjeringen er dessuten sårbar fordi Amisom har vært innblandet i flere grove massakrer på Barakamarkedet og andre steder i Mogadishu, blant annet 18. januar i år etter et angrep på Amisom fra al-Shaba'ab.

Mange anser at Djibouti-avtalen er en ordning som er styrt utenfra og som bare vil bringe de tradisjonelle klanlederne og krigsherrene tilbake i maktposisjon.

Dempe opprøret

Hensikten med Djibouti-avtalen var å dempe opprøret, ikke bare mot de etiopiske okkupasjonsstyrkene og Amisomstyrkene fra Uganda og Burundi, som framsto som en tilleggsokkupasjonsstyrke, men også mot klanledere og krigsherrer som har vanstyrt landet siden Siad Barres militærdiktatur ble nedkjempet i 1992.

De er nå særlig lederne i underklanen *hawiye abgaal* som forsøker å overbevise folk om at Djibouti-avtalen er den rette løsningen for landet gjennom en ny «maktdeling». Parlamentet er utvidet til 550 medlemmer for å få plass til 200 fra UIC og ytterligere 75 representanter fra andre opposisjonsgrupper som ikke var en del av den forrige overgangsregjeringen.

Tidligere president i parlamentet, Sharif Hassan Sheikh Aden, mener at sjeik Ahmed «er den mest framstående personen i Somalia» og «det beste valget for å overvinne den rådende krisa», ifølge al-Jazeera.

Klanmotsetninger

Faren er imidlertid at klanmotsetningene fortsatt vil være retningsgivende for hvordan den nye regjeringen og parlamentet kommer til å opptre. Ahmed valgte Sharmarke som statsminister for å vinne tilslutning fra den somaliske diasporaen og for å få internasjonal støtte.

Al-Shaba'ab anser Ahmeds regjering som en «illegitim, marionetteregjering» som stormaktene står bak. Han blir nå stemplet som anti-islamsk av de mest uforsonlige fraksjonene bak al-Shaba'ab.

Etter at al-Shaba'ab inntok Baidoa, utropte al-Qa'idas nestsef, den egyptiske barnelesten Ayman al-Zawahiri, det som «Islams seier» i Somalia.

Det er ennå uvisst om Etiopia setter inn en ny invasjon dersom al-Shaba'ab skulle true Mogadishu slik at den nye regjeringen ikke får etablert seg i hovedstaden.

Bare i januar kom det 6300 nye flyktninger til Kenya.

peter.m.johansen@klassekampen.no

HYLLET: Jerry Lewis med sin pinlige statuett. FOTO: REUTERS/SCANPIX

En Æres-Oscar som symptom.

Den gode vilje

Jan Grue

KOMMENTAR

Det går an å si mye rart om Oscar-seremonien, og for det henviser jeg med glede til kjendis.no, men en av de mer interessante siden ved spetakkelet, som allerede én time etter at sendingen var ferdig hadde blitt behørig dekket i alle kanaler, var den litt gufne ettersmaken den sedvanlige politiske korrektheten brakte med seg akkurat i år.

Dette bør jeg kanskje forklare nærmere. På søndag fikk jo Sean Penn, som alle hadde ventet, prisen for beste mannlige skuespiller. Og den var fullt ut fortjent: Han gjorde en fantastisk god innsats i filmen om Harvey Milk, amerikanernes mest kjente martyr for homofiles rettighetskamp. Det var en politisk viktig tildeling i kjølvannet av Proposition 8, den kaliforniske grunnlovsendringen som har gjort ekteskap mellom homofile ulovlig.

Noe langt mer problematisk fant imidlertid sted litt tidligere på kvelden, da komikeren Jerry Lewis (hvis stjerne han faltet noe etter at lysende, kremt, *talenter* som Adam Sandler, Tom Green og Johnny Knoxville fra *Jackass* har tatt over stafettpinne på slapstickfeltet) fikk æresprisen sin. Det ble vist noen klipp fra Lewis' filmer, med og uten Dean Martin, men det ble gjort klart at han primært ble hyllet for innsatsen han gjennom mange år har gjort som pengeinnsamler for den amerikanske muskeldystrofforeningens årlige *telethon*.

nemlig ikke om bistand, den handler om funksjonshemming. Eller rettere sagt: Den handler om en veldig bestemt forståelse av hva funksjonshemming er. Jerry Lewis samler inn penger til Jerry's kids, og skal man tro på hans versjon er muskeldystrofi en sykdom som utelukkende rammer fotogene små barn som bærer sin skjebne med verdighet og blondt, krøllete hår. Det er en tragedie, og tragediens objekter fortjener vår medlidenhet og vår gode vilje. Som Lewis selv sa det i en artikkel fra 1990, der han forsøkte å levendegjøre barnas situasjon for potensielle givere: *I realize my life is half, so I must learn to do things halfway. I just have to learn to try to be good at being half a person.*

Det ville være en underdrivelse å påpeke at en del amerikanske funksjonshemmede og deres organisasjoner ikke er helt tilfreds med Lewis' rettighetspolitiske utgangspunkt. Derfor ble det forsøkt organisert en boikott av æresprisen. Uten at det ga merkbare resultater under Oscar-sendingen. Som et symptom på hvor konsensusen ligger: Den britiske avisen *The Guardian*, som vanligvis representerer inkarnasjonen av politisk korrekthet, applauderte på lederplass Lewis' arbeid «for de funksjonshemmede».

Jeg leter etter en analogi til den nedlatende, sentimentale og overbærende holdningen Jerry Lewis står for. Den over femten år gamle «Philadelphia», der Tom Hanks dør en vakker aidsdød så heterofile kingojengere kan føle seg tolerante og empatiske er det nærmeste jeg kommer, men kan hende må vi en hel del lenger tilbake. La meg si det så pent som mulig: Jerry Lewis tilhører et annet århundre, og det hadde vært fint om han hadde holdt seg der.

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap

Tv-aksjonen i USA handler